

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroya (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Colllelldemont.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Enric Vila

Fanàtics

Dimecres vaig viure una escena que em sembla que il·lustra el grau de fanatisme i de banalitat que envernisca molt sovint les actituds dels suposats

campions de la llibertat i el progressisme. Resulta que era a l'autobús, mirant de llegir el diari sense molestar el passatger que tenia al costat, i va entrar un noi sense pantalons. Sota la jaqueta i la camisa, el noi portava, en lloc dels pantalons, unes mitges negres quasi transparents que s'enfosquien a la part de l'entrecreix. La disfressa no era res de l'altre món. Posada al metro de Londres o de Nova York no hauria fet el menor efecte. Fa poc una model es va passejar per Tòquio amb el pubis rasurat i uns texans pintats directament sobre la pell i poca gent va notar que anava despulada. A les grans ciutats la gent va massa carregada de problemes per parar atenció als desconeguts. A més, en aquestes capitals les persones d'una certa edat sovint són expulsades del carrer, on la vida és massa crua i massa intensa. Barcelona encara és una ciutat humana i el transport públic està ple de jubilats.

La pitjor tara de la societat és esperar que t'entenguin i t'acceptin i no fer cap esforç per acceptar els altres

Aquest era el cas de l'autobús número 14 que em duia a l'Ateneu. A la parada de l'hospital Clínic va pujar un avi, abillat amb un barret antic i un d'aquells abrics encruats i amples, de tela vienesa, que fabricaven a Madrid durant el franquisme. Quan el senyor va topar amb el noi es va sobresaltar. És normal. L'any passat, en el mateix recorregut, vaig sentir dues tietes que comentaven: "I pensar que quan nosaltres teníem 20 anys havíem d'anar tapades fins als turmells!" En tot cas, l'avi va pujar les diabòliques escales de l'autobús, que estan pensades per a joves alts practicants de *running* o de *trekking*. Esbufegava, i les ulleres se li havien entelat. Vaig notar que l'abric li començava a quedar gran, com quan el meu avi va iniciar l'últim declivi. Quan mirava de refer-se, el bon home es va mirar sorprès aquelles mitges de putot i va comentar que no era manera d'anar vestit a l'autobús. Com es va posar el xaval! Quins crits, quina manera de dir-li maleducat! La pitjor tara de la societat d'avui és esperar que t'entenguin i t'acceptin i no fer el més mínim esforç per comprendre i acceptar els altres.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Platja i eucaliptus

Al' hora de sopar la guia ens pregunta què preferim l'endemà: si visitar uns poblets pintorescos o la platja de les catedrals. No sabem què és la platja de les catedrals, però com que ara la paraula platja s'aplica a un conjunt de coses reunides —una "platja de vies" serveix per dir que en un terreny hi ha moltes vies de passar-hi els trens— ens imaginem que deu ser un lloc on és visible una concentració d'edificis religiosos d'un cert volum. I com que l'Imsero ofereix dos tipus de viatges, els recreatius i els culturals, i nosaltres ens hem apuntat a un de cultural, deixem els poblets per als que vulguin fer turisme i ens decidim unànimement per la segona opció.

La platja de les catedrals resulta ser un paratge natural situat a la costa nord de Galícia. La platja hi és, de forma literal, i les catedrals te les has d'imaginar. Dos cops al dia, quan la marea baixa, el líquid en retirada deixa al descobert una extensió de sorra blanca, fa emergir unes roques d'una gran potència granítica i permet l'accés a peu pla a unes coves profundes que regalimen aigua dolça i salada. Les

“Diuen que els talen perquè són nocius però cada cop n'hi ha més

roques i les coves són “les catedrals”, encara que jo més aviat noto com si hagués entrat en una marina de Dalí, amb tot de punts de fuga i tot de personatges minúsculs deambulants enmig de la immensitat. Som uns privilegiats, ens informen. A l'estiu, la contemplació del fenomen exigeix demanar dia i hora, i no tothom ho aconseguirà. Tan gran és la concentració d'interessats. Avantatges de ser uns ociosos en temporada baixa. “El paratge és fràgil, massa gent el malmetra.”

Per arribar-hi hem passat per quilòmetres i quilòmetres de boscos d'eucaliptus, l'arbre més present a Galícia.

Ni castanyers ni pins atlàntics: eucaliptus. Els primers exemplars els va portar d'Austràlia un religiós de Tui. Van començar ornamentant els jardins dels *pazos* i després es van multiplicar. Em diuen que s'estan talant perquè s'ha observat el que és evident, que assequen el terreny i són una severa desgràcia ecològica, però jo en veig més que la primera vegada que vaig ser a Galícia. Molts boscos són plantats de nou. Alimenten les dues plantes papereres gallegues i serveixen al ram de la fusteria. Talar-los, diu? Per motius paisatgístics i ambientals? Ja veurem qui és més fort.

Francisco Vázquez, don Paco, en posseeix plantacions i és un expert a saber quina distància hi ha d'haver entre eucaliptus i eucaliptus perquè creixin amb més ufana. Don Paco va ser vint-i-tres anys alcalde del PSOE a la Corunya, on li han dedicat un carrer en vida, va ser ambaixador al Vaticà i senador, i és un home molt influent i poderós a Galícia. I nosaltres sortint de la platja de les catedrals de puntes i esposant-nos les sabates perquè no se'n perdi cap gra de sorra.